



C
A
R
T
E
R

14. V hrobce Zii Rašídové

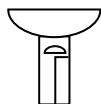
Sarkofág byl z vody.

Měl podobu veliké lidské postavy se zaoblenými nohama, širokými rameny a usmívající se tváří v nadživotní velikosti, stejně jako jiné egyptské rakve, které jsem viděl; ale celá ta věc byla vytvářena z čiré zářící tekutiny. Spočívala na kamenném stupínku uprostřed čtvercové místnosti. Stěny zdobily egyptské malby, ale toho jsem si moc nevšímal.

V sarkofágu se vznášela Zia Rašídová v bílém rouchu. Ruce měla složené na prsou. Svírala pastýřskou berlu a válečný cep, symboly faraona. Vedle ní levitovala její hůl a hůlka. Krátké tmavé vlasy jí poletovaly kolem tváře, stejně krásné, jak jsem si pamatoval. Pokud jsi někdy viděl tu známou sochu královny Nefertiti, Zia se svým klenutým obočím, výraznými lícními kostmi, hezkým nosem a dokonalými rudými rty mi ji připomínala.

[Sadie tvrdí, že to s tím popisem přeháním, ale je to tak. Proto taky Nefertiti považovali za nejkrásnější ženu na světě.]

Když jsem se blížil k sarkofágu, voda se začala mihotat. Po stranách stékal pramínek a znovu a znovu vykresloval stejný symbol:



Bes temně zabručel: „Neřekl jsi mi, že byla bůžek.“

Nenapadlo mě o tom mluvit, ale právě proto ji Iskandar schoval. Když náš táta osvobodil bohy v Britském muzeu, jeden z nich – bohyně řek Nebthet – si vybrala Ziu za hostitelku.

„Tohle je symbol Nebthet?“ zeptal jsem se.

Bes přikývl. „Neříkal jsi, že ta holka ovládá element ohně?“

„Ano.“

„Hmm. To není dobrá kombinace. Není divu, že ji vrchní lektor uspal. Mág ohně, který hostí bohyni vody – to by ji mohlo zabít, pokud... páni, to je ale mazané.“

„Co?“

„Kombinace vody a ohně může taky zamaskovat Ziiny síly. Pokud se ji Iskandar pokoušel schovat před Apopem...“ Vykulil oči. „Svatá matko Nut. Tohle je berla a cep?“

„Myslím, že jo.“ Nevěděl jsem, co ho na tom tak šokuje. „Nepochovávali je s důležitými lidmi?“

Bes mi věnoval nevěřící pohled. „Ty to nechápeš, chlapče. To je *původní* berla a cep, Reovy vladařské nástroje.“

Najednou mi bylo, jako bych spolkl kuličku. Víc by mě nepřekvapilo, ani kdyby Bes řekl: *Jo, a mimochodem, opíráš se o vodíkovou pumu*. Ta Reova berla a cep byly nejmocnějšími symboly nejmocnějšího egyptského boha. Ale v Ziiných rukou nevypadaly nijak zvláštně. Berla připomínala přerostlý zlatomodrý lízací špalek. Cep byla dřevěná hůl se třemi řetězy s hřeby na konci. Ty věci nezářily ani na sobě neměly štítek MAJETEK BOHA REA.

„Co tu dělají?“ zeptal jsem se.

„To nevím,“ odpověděl Bes, „ale jsou to ony. Naposled, když jsem o nich slyšel, byly zamčené v trezorech Prvního nomu. Měl k nim přístup jenom vrchní lektor. Iskandar je tu asi pohřbil s tvou kamarádkou.“

„Aby ji chránily?“

Bes pokrčil rameny, bylo vidět, že je z toho vedle. „To by bylo, jako bys napojil domácí bezpečnostní systém na jadernou raketu. Hrozně přehnané. Není divu, že na ni Apop nemohl zaútočit. To je ale vážně *pořádná* obrana proti chaosu.“